

[Auken.]

bat, vi har haft her i dag, klart understreger det rigtige i det, jeg sagde, nemlig at det er vores indtryk, at der i det nuværende folketing intet alternativ er til det 4-partiforlig, der nu foreligger.

Direkte til hr. Ib Nørlund vil jeg sige, at når kommunisterne ikke engang kan bekvemme sig til at stemme for det lovforslag, der om et øjeblik kommer til afstemning, og som indeholder i tusindvis af nye arbejdspladser i det danske samfund, fordi brevportoen skal stige nogle få øre, ja, så viser det mere end noget andet, hvor vanskeligt det er at forestille sig, at man overhovedet på noget tidspunkt skulle kunne føre en aktiv beskæftigelsespolitik og økonomisk baseret f. eks. på kommunisternes stemmer.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg noterede med interesse, at når det gjaldt vores vurderinger af den økonomiske politik – og dette drejer sig både om spørgsmålet om beskæftigelsen, spørgsmålet om faldet i reallønnen og spørgsmålet om de virkninger, det i øvrigt havde – fik vi ingen svar af de ministre, der har udtalt sig. Finansministeren gentog bare – jeg er lige ved at sige til bevidstløshed – de påstande, der er fremført i regeringens oplæg om den beskæftigelsesvirkning, det vil have, og siger så, at den sidste forhandlingsrunde ikke har forværret det, men at vi altså fortsat må regne med, at beskæftigelsen er forbedret.

Vi har faktisk omhyggeligt dokumenteret, også på grundlag af regeringens egne tal, at der ikke er hold i påstanden om en beskæftigelsesmæssig virkning på 40.000 mennesker, men at vi i bedste fald kan regne med, at det går lige op, altså den økonomiske stramning og beskæftigelsesplanen beskæftigelsesmæssigt vil ophæve hinanden. Jeg har også påvist, at vi i den sag var enige med regeringens meget gode venner i Industrirådet, og at en lang række økonomer, bl. a. en af vismændene i går, har sagt det samme. Det har regeringen ingen kommentarer til.

Den har heller ingen kommentarer til, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd siger, at vi vil få 200.000-250.000 arbejdsløse i denne vinter. Finansministeren står stadig væk her med sin lyserøde optimisme og siger, at vi nu har forbedret beskæftigelsessituationen.

Nej, sagen er, at man ikke har forbedret beskæftigelsessituationen, men at den eneste fuld-

kommen sikre virkning er, at arbejderne i dette land får en reallønsnedgang på op imod 10 pct. Det er kendsgerningerne i denne sag, og det kan man ikke pynte på. Så får vi den undskyldning ind i billedet fra statsministeren, at der ikke findes noget andet politisk flertal. Ja men vi har jo dokumenteret, at der i en lang række vitale sager som f. eks. jordpolitikken, hvor fagbevægelsen jo har gjort det til en af sine mærkesager, at der gribes ind mod spekulationen i jord og fast ejendom, findes et flertal, som, hvis socialdemokratiet ville, kunne tage fat på løsningen af dette problem, og dette gælder også på en række andre vigtige områder såsom uddannelser m. v. Men det er da rigtigt, at det måske er tvivlsomt, om der kan dannes et flertal, som er enigt i ét og alt, men hvornår har denne regering hersket på et flertal, der var det? Lad os bare tænke på, hvad der skete med de gamle augustforligspartier. Var de enige? Har de ikke fraveget det, som de faktisk lovede regeringen? Lovede de ikke i augustforliget, at de ville være med til at bekæmpe spekulationen i jord og fast ejendom? Og hvad med boligforligspartierne, der sagde, at de ville bygge 40.000 lejligheder. Alle dem vil regeringen da gerne samarbejde med. Nej, sagen er, at regeringen alene ikke vil bruge det flertal, som findes i bestemte sager til venstre i dette ting, og det synes jeg må mane til eftertanke også ude omkring.

Statsministeren siger, at flertallet skal respekteres. Ja, det skal det, men flertallet skal åbenbart ikke respekteres i situationer, hvor det faktisk kunne gavne den arbejdende befolkning i dette land, og det er jo sagen. Det er ikke alene et spørgsmål om at skabe flertal, for hvem kan ikke skabe flertal i denne sal, hvis det skal være om hvad som helst? Det afgørende for arbejderpartier må være, at det flertal, der skal søges skabt i dette ting, om fornødent under det pres, som kan øves ude omkring, er af en sådan art, at det er til gavn for de vælgere, der faktisk har sat os ind. Det er det, vi arbejder for, og det er det, regeringen og socialdemokratiet også burde arbejde for, men som de så åbenbart har sveget.

Hr. Auken anførte som bevis for, at der ikke kan samarbejdes med os, at vi ikke vil stemme for dette forslag til tillægsbevillingslov. Nu ved hr. Auken jo udmærket, at vi har diskuteret den sag i finansudvalget og har sagt, at hvis regeringen var i vanskeligheder med hensyn til beskæftigelsen, og hvis statsministeren kunne